

Motto:
„Timpul și cu mine”
Mazarin

SAU NU

Înclin să cred că majoritatea copleșitoare a relațiilor noastre țin, întru totul, de fantezie. Asta pentru că șocul trezirii la realitate, întâmplat, de altfel, tuturor, este dureros și destul de jenant. Răzbunarea vine denotativ, de la sine - nici o claritate, fără un scuipat în obraz.

*

Identitatea unui om se substituie frustrărilor dinapoia primelor cuvinte pe care nu le-a spus, pe care n-a avut voie să le spună, sau pentru care nu s-a străduit îndeajuns.

*

Rațiunea nu este neapărat o formă de justiție. Și asta pentru că judecăm totdeauna în contra convingerilor noastre intime.

*

Suntem curioși pentru că ne-am născut agresivi, și deranjăm totul numai și numai pentru a ne putea stăpâni frica.

*

În sfințenie și-n nebunie găsești același extaz - al Nimicului. Dominându-l, sau dominându-te.

*

Faptul că *trebuie* să mor mă consolează. O să mi se-ntâmple, în sfârșit, singurul lucru util, despre care am putea vorbi.

*

Nu te ratezi, ca individ, decât dacă ești un sceptic ambiguu.

*

Existăm mulțumitor prin defecte și pasiuni fără rost, iar destinul fiecăruia ia, de obicei, turnura acestora. De-altfel, toate așa-zisele calități nu ne fac decât să-nvățăm mai bine discrazia regretului.

*

Uneori, mă simt într-adevăr singură, pentru că am senzația că știu Adevărul. Adevărul perfid despre simbioza mea falsă cu lumea.

*

Faptul că ai pregnant sentimentul irelevanței sau al derizoriului, de exemplu, nu înseamnă, neapărat, că ideile tale ating, în esență, un absolut al stărilor. Altfel, nu ne-am prosterna, uluiți, în fața frumosului, simțind în acel moment suficientă amărăciune ca să nu putem plânge.

*

Sunt porniri, universuri interioare, pe care le-am putea numi, sau crea, numai și numai pentru faptul că ele nu vor exista, de fapt, niciodată.

*

De-un singur lucru o să-mi pară rău până la sfârșit - că Autorul acestei lumi este liber.

*

Este interesant cum te ocolesc Ideile, atunci când nu faci nici un efort să te reculegi printre ele. Asta îmi dă sentimentul că sunt cât se poate de reale, în timp ce noi, închipuiții, gravităm imaginativ doar în jurul cuvintelor.

*

Neg nevoia de perfecțiune a iubirii. Totul e, în fapt, o chestiune de percepție, sau chiar de obscuritate. Să dăm, aici, exemplul Crediței, care, atunci când e într-adevăr reală, nu poate fi, nicidecum, *gândită*.

*

Suntem, de bună seamă, în plină Creație. Pentru că adevărul nu e un adevăr pur, ci *necesar*.

*

Probabil că am avut *pretenția* să ne naștem. Altfel, nu înțeleg la ce bun atât voluptate în perceperea durerii și-n plictiseală.

*

Totdeauna am avut senzația că un corp oarecare ocupă mai multe spații decât s-ar crede și decât ne-am putea noi închipui. Văd *ceva*, și regăsesc mereu această imagine ambulatorie, ca și cum ea s-ar putea reface oriunde, din orice și nu cu totul întâmplător; ca și cum noi ne-am construi, mental, prin asimilare, o imagine a vieții și nu o realitate a ei.

*

Mă gândeam că, în genere, nu ar avea dreptul să te disprețuiască decât o entitate absolut superioară. Că ea ar avea cădere și *rost* să o facă.
Și disprețul, în sine, trebuie *meritat*.

*

Lumea e atât de sufocată de solipsismele noastre, încât stau și mă întreb serios dacă există.

*

Uneori, te doare ceva atât de adânc, încât nu mai știi dacă te doare doar pe tine sau suferă universul.

*

Nimic nu poate deveni mai bun decât îi este *datul*.

*

Nu există vibrație fără Tăcere.

*

Aștept, poate-n derâdere, ziua în care Dumnezeu ne va asedia și va trăi și el tristețea și traumele învingătorului.

*

Fiecare om știe că este unic în felul său. Mai cu seamă, i se pare că e *unicul* care moare cu-adevărat.

*

Când mă gândesc că absolut totul este posibil și absolut orice e gata, oricând, să se întâmple, abia atunci îmi dau seama de irelevanța noțiunii de „absolut”.

*

Rațiunea pare să fie o relație ectopică între pozitiv și negativ. Pentru că ea însăși nu-și găsește nici locul, nici rostul, și nici măcar valabilitatea.

*

Având câteva certitudini, poți emite, cu siguranță, o îndoială pertinentă.

*

Arta, în sine, e fascinantă. Întrebarea este, însă, unde începe Dumnezeu și unde se termină nostalgiile lui (?).

*

Sunt convinsă că-n absența conștiinței, poți atinge ceea ce se cheamă un maxim potent al fericirii. Pentru că altfel, te mustră totul - binele pe care-l

faci, râsul pe care nu ți-l poți stăpâni, ori mintea pe care ai tulburat-o și te iubește.

*

Îți trebuie mult curaj să bântui prin tine însuși, știind, din capul locului, că pe orice parte ai apuca, la capăt te așteaptă aceeași moarte banală și sigură ca a celorlalți.

*

O disecție în realitatea cotidiană a fiecăruia nu ar face decât să întărească teoria incomodă a nulității. A nulității principiilor în fața cutumelor vieții.

*

Anotimpuri care cad, unul după celălalt, într-o retorică perpetuă, molipsite de drama timpului însuși - iată, deci, toată istoria noastră.

*

Știu, deja, că undeva la capătul drumului, o să mă-ntorc pentru o secundă - sau poate pentru mai puțin - ca să-mi număr pentru ultima oară primii doi pași care m-au depărtat de tine. Unul, la dreapta, ca să-ți fac loc să intri, și celălalt înapoi, ca să nu poți vedea cât eram de fericită.

*

Am o singură slăbiciune, majoră aș putea zice - să dau cu Dumnezeu de pământ, ca să mă creadă.

*

Nu ești om întreg, până nu o rupi cu tine însuși, și apoi cu toți ceilalți.

*

Există un prag al suportabilului de unde poți renunța la tot, pentru o singură secundă în care ai avea șansa să re trăiești cele mai îngrozitoare coșmaruri ale vieții.

Momentul când vrei, cu-adevărat, să te-mprospătezi cu suferință și cu scârbă.

*

Nu te judecă decât oamenii care se *știu* vinovați.

*

Sunt o Creatură. Simt asta în toate împrejurările în care-mi provoc ego-ul să mă reprezinte, și nu-i reușesc.

*

Simt nevoia să amorțesc definitiv. Pentru că timpul mi s-ar părea atunci o chestiune de voință.

*

O singură idee mă chinuie teribil, apropiindu-mă periculos de moarte - să fiu, cu toată singurătatea lumii, undeva la-nceputul cuvântului, ca și când n-aș exista, ca și cum această lume și-aceste vremuri ar fi abandonate din memoria și din haosul divinității.

Vreau un început fără vorbe și fără Dumnezeu, ca să ne scăpăm de singurătate.

*

Distanțele sunt totdeauna, suficient de lungi, sau de scurte, ca să nu fii niciodată acolo unde simți că trebuie.

*

De câte ori întindem mâinile să îmbrățișăm un prieten, teama stupidă de dezamăgire ne sărută pe obrazul celălalt. N-avem, de fapt, nici un crez; ci numai temeri.

*

Lumea cealaltă - speranța falsă că într-o zi ar putea exista alternativa unor opțiuni fără consecințe.

*

Teoretic, după Dumnezeu, perfecțiunea absolută în esență, n-ar fi posibil să mai existe ceva. Nici măcar *ideea* de Dumnezeu.

*

Trupurile-monade efemere, cu margini în timp și nicăieri.

*

Nimeni nu te iartă dacă simte că nu-i invidiezi măcar unul dintre defecte. Oamenii au nevoie să nu-și pară anoști prin individualizare.

*

Noi, pietrele și Ideea - o trinitate perfectă a singurătății.

*

Ar trebui să ne disprețuim pentru toate dezamăgirile în care am crezut, pentru adevărata manie de-a trăi mereu numai din regrete, și pentru că ne-am căutat adevărurile în Cuvânt.

*

Pretextăm tentația de-a trăi, pentru a nu ne divulga plictiseala de finaluri fericite.

*

Nu e obligatoriu să gândești și să exiști. Logic vorbind, una o exclude pe cealaltă.

*

Aș putea crede, numai dacă eu aș fi Dumnezeu.

*

Numai cine nu și-a pierdut niciodată sufletul dă mereu iama-n Cer, milogindu-se pentru iertarea păcatelor pe care ar vrea, sau ar fi vrut, să le facă.

*

Lumea s-a umplut de obiecte și de lucruri, iar oamenii au ajuns să fie imaginea lucrurilor care-i reprezintă.

*

Sunt convinsă că viața este o disertație despre paradoxuri și mit.

*

Nu te poți apăra de nimic. Totul ți-e, dintotdeauna, împotriva. Chiar și simțurile; sau *mai ales* simțurile.

*

Mă gândesc, de multe ori, că la un moment dat, îmi va fi aproape imposibil să trăiesc cu toate amintirile și nostalgiile pe care nu mi le-am putut reprima. Deziluzia eficienței - am luat totul, pentru că nu știam să cer nimic.

*

Mila se naște din frică, nu din compasiune. Totdeauna o să ne fie milă de cei în postura cărora nu vrem să fim.

*

Iată o chestiune de bun simț, care ar trebui să așeze lucrurile așa cum trebuie - în fapt, nu poți iubi Creatorul, și-abia apoi creația lui. E ca și cum un copil ar trebui să iubească, înaintea trotinetei, fabrica de jucării.

*

N-a fost ceea ce crezi tu. Mai degrabă ceva mirare. Nu știam exact de unde-ai început și când o să vină vremea să te termini. Nu știam dacă ai venit pentru mine, sau abia pentru că era toamnă.

Sigur a fost o mirare; o mirare care trebuia neapărat să ni se-ntâmple, cu rădăcini în haos, cu timpul întors pe dos, spre niciunde... De fapt, nici nu mai știi dacă ai fost. Sau dacă nu cumva am inventat atunci o poveste despre tine. Pur și simplu...

*

Mi-am dorit mereu să tânjească după mine plantele și mineralele. Și să tăcem împreună, până la sfârșitul lumii, cum făceam înainte de-a mă naște.

*

Dacă, prin absurd, aș putea, totuși, să urăsc ceva din tot sufletul, m-aș gândi la un absolut posibil. Și l-aș urî tocmai pentru că este *posibil*.

*

Ador neliniștea pe care mi-o dă singurătatea. Abia atunci, când mă aflu de față cu mine însămi, simt într-adevăr, că *trebuie* să fac ceva pentru ceilalți. Ceva ca să-i supăr.

*

Inteligența noastră nu este decât o banală sumă a nevoilor. A unor nevoi nedecarate.

*

Aspir către o lume a nebuniei stilate, în care cuvântul să aibă gust și retorica puțină clasă.

*

Pentru mai multă noblețe, m-aș adresa, mai degrabă, lucrurilor.

*

Văd în mine ceea ce alții se feresc să judece despre ei înșiși.

*

O duc rău, îmi spunea un prieten, *alergând*.

*

Totdeauna am avut sentimentul că-n relațiile interumane, minciuna ține loc de gravitație.

*

N-au existat decât generații de oameni triști, oameni care au murit de tristețe pentru că găsiseră câteva certitudini.

*

De câte ori am un acces de sinceritate, îmi vine să repet oricui la nesfârșit - „Mori (!), inutilitate stupidă și gălăgioasă!

*

Pentru că nu mai ești, sau pentru că, pur și simplu, ai fi putut să nu fii, îți promit că o să te înstrăinez de mine într-atât încât vei deveni, aproape, un pseudonim.

*

Aș putea plânge într-o inimă unde știu că Dumnezeu n-a intrat niciodată.

*

Suntem bântuiți de impresia „EU”.

*

Nu-l disprețuim cu adevărat decât pe acela care ne-a dat voie să-l părăsim.

*

În general, simțurile ne cam sunt împotriva. Ai, totdeauna, sentimentul că storc toată vlaga din tine; de cele mai multe ori, pentru un adevăr inutil.

*

Simt, în fiecare zi, cum mi se plictisesc toate sentimentele și cum mă abandonez rutinei, devenind hotar între un iad haotic și un iad liric. Și totuși... Parcă aş avea o arteră hăcuită pe unde viața îmi face, din când în când, transfuzie de timp.

*

Ceea ce nu am și ceea ce nu sunt - definiție la nostalgia orgoliului.

*

Nu există nici un povârniș pe care să te rostogolești *dinspre* Cer, hohotind de râs că ai disperat lumea. Știu, în schimb, câteva drumuri prin aerul irespirabil al regretelor.

*

Suntem superstițioși pentru că speranțele noastre nu sunt convertiri, ci iluzii.

*

Când cauți prea multă vreme absolutul, înțelegi că existența se ridică deasupra *netimpului*, prin absurd.

*

Omul e fascinat de mitul decrepitului și-al dezamăgirii, nedorindu-și, până la urmă, nimic altceva decât un drum mai puțin obositor până la ele.

*

Cad, din mine însămi, spre ideea de tine - bilanț improvizat al tuturor minciunilor pe care ți le-am spus, sau nu ți le-am spus - și-apoi mi se face dor de ceea ce este viu; deci mă dezgust și-ncep să te iert, la fel de vinovată de a te fi uitat în fiecare zi.

*

Avem prejudecăți față de ceilalți pentru că nu suntem capabili să ne detașăm de propriile inhibiții.

*

Într-o zi, la capătul vremii, cuvintele o să se-ntoarcă înapoi și-o să caute un loc unde-ar putea rămâne nevorbite. Tăcere din cuvinte - ca suprem în rațiune.

*

Poți susține un adevăr oarecare cu o mie de minciuni. De exemplu, viața, dragostea, nelumea, visurile, eu... chiar și tu...

*

Până la urmă, sufletul e un fel de temperament al Creației.

*

Când mă gândesc câte milenii de îngrozire am în sânge, câte josnicii, câte vicii, câte extazuri și câtă sminteală, câte morți în mine însămi, câte celule obosite de blesteme!... Dumnezeu! Sunt o sumă de apucături, o aglomerare de euri care s-au născut și-au murit de sute de ori, trimițându-și otrăvurile și agoniile până la mine. Sunt absurdul straniu al tuturor ființelor din care vin. Plâng, când unul dintre ei vrea să plângă în mine. Mă sufocă dureri care nu-mi aparțin și tristeți pentru care n-am nici un merit. Eu sunt ei, cu umbra mea nevinovată care le plimbă tăcerea.

*

Mă uit în urmă și spun - nu am adunat, încă, suficientă disperare pentru a-mi ierta toate extazurile pe care mi le-ai pricinuit.

*

Simt, totdeauna, prima secundă a lumii, la începutul fiecărei dimineți. O senzație vagă, de hău, cu ecouri lugubre, aproape terifiante. Apoi văd Omul și mă liniștesc. Cineva trebuia să-și asume hidoșenia derizoriului.

*

Numai gândindu-mă la moarte pot avea revelația propriei mele vieți. Ce bine că există un sfârșit *sigur* pentru toate!

*

Nici nu știu dacă mai am vreo dorință. Deși simplul fapt că nu mai am ar trebui să-mi pară una; și încă una destul de lucidă.

*

Prietenia, ca și iubirea de-altfel, sunt doar forme elegiace de canibalism spiritual.

*

Totdeauna mi-a lipsit cel puțin un cuvânt atunci când am încercat să-mi explic dezastrele sau euforiile spiritului. Această necongruență între stări și posibilitățile de exprimare a născut *gesturile*.

*

Sufletul meu e aglomerat de un *neloc*.

*

M-aș retrage, fără regrete, să trăiesc în propria-mi *nedevenire*. Fără aparențe, fără gânduri chiar, și fără să știu că eu sunt „Eul”.

*

Când se-ntâmplă să-ți *simți* creierul, ajungi, inevitabil, la o anume limită a tristeții. Nici un neuron pentru infinituri, nici o sinapsă pentru întoarcerea în mineral. Tristețea - dor intarsic pentru ceea ce-am pierdut prin naștere.

*

N-aș putea invidia decât pietrele și tăcerea pietrei.

*

Am întârziat atunci când trebuia să-mi asum vârstele. Mereu undeva înapoia timpurilor, de multe ori în avans cu toate stările, încep să-nvăț să îmi iert Dumnezeuul care nu mă mai caută.

*

Îmi pasă doar de ființa care mi-a năucit așteptările, retrăgându-se, cu tot cu mine, în sine însuși.

*

Mai devreme sau mai târziu, lucrurile vor supraviețui ființei, impunându-și să uite până și respirația ei.

*

Poți spune că te-ai obișnuit cu duplicitatea vieții; dar de unde atâta inspirație pentru sfârșiturile ei?...

*

Totdeauna am știut că locul meu definitiv este undeva dedesubtul impresiilor mele despre ceilalți.

*

Ne simțim în largul nostru doar atunci când știm că timiditatea noastră fascinează.

*

Am devenit un microb pentru propriile-mi gânduri. De câte ori mă bag în seamă, mă îmbolnăvesc de plictis.

*

Încercând să demonstrezi că viața nu are nici un rost *eligibil*, nu faci decât să-i cauți unul, și-apoi să începi să-l idealizezi.

*

M-am despărțit de toate în momentul în care am acceptat să-mi amân nostalgiile.

*

Inadaptații îmi plac. N-au loc nici măcar în propria lor memorie.

*

Oamenilor le ești necesar atâta vreme cât prezența ta le permite să nu-și gândească profunzimea singurătății și-a adevărilor supărătoare despre ei înșiși.

*

Dacă nu servești aparențelor, ai toate șansele ca societatea să te izoleze ca pe-un ciumat.

*

Am cunoscut un om care obosea, prin superficialitate, până și lucrurile.

*

N-avem prieteni. Ni-i inventăm ca să ne putem suporta lașitățile cele mai obscure.

*

De fapt, nu ne interesează cu-adevărat decât moartea altora. O oglindă mai puțin, un judecător în minus...

*

Se spune că bolile incurabile sunt *chemările* lui Dumnezeu. Un mod grotesc, de-altfel, de-a pactiza cu oamenii și cu destinele lor.

*

Nimeni nu vrea să moară. Mai ales sinucigașii, care-și doresc organic o schimbare prin osânda semenilor.

*

Pentru ca cineva să se gândească serios la tine, ar trebui să-l dezamăgești măcar o singură dată.

*

Simt lucruri pe care nu le văd ca să le ating, și aud cuvinte pentru care știu că nu m-am născut. Întunericul dintre tăcere și umbră...

*

Am un gând, de-a dreptul dezolant; mai tare chiar decât toate amintirile mele - că n-am găsit pe nimeni căruia să vreau să-i semăn.

*

Sunt cuvinte cărora simți efectiv că le bate pulsul. Cuvinte care pot ține foarte bine locul oamenilor.

*

Am fi putut atinge, cu siguranță, o anume treaptă a înțelepciunii, dacă n-am fi fost nevoiți să ne judecăm, în fiecare zi, unii pe ceilalți.

*

Eu și tu - gândurile secrete ale unui Dumnezeu ranchiunos.

*

Dor-timp angoasat de absențe...

*

Neomenește de mult te-am iubit. Urându-mi pielea, stările, numele și vremea în care trăiam. Atât de mult încât, imaginându-mi insomnii întâmplare sau neîncepute cu tine, nici măcar n-am băgat de seamă când ai plecat.

*

Doamne (!), știu că-ți locuiesc în suflet, undeva la mansardă, unde m-ai mutat cu bună știință, străduindu-te să mă ascunzi de privirile muritorilor și de Tine.

*

Nu să mor îmi este teamă. Mă-ngrozește, însă, gândul că odată cu mine, ar putea să dispară pentru totdeauna amintirea superbeii tale simplități.

*

Disprețuiesc fiecare secundă care m-a smuls neființei, amăgindu-mă cu alta.

*

Am fi fost o specie de sinucigași dacă nu ne-am fi adus aminte decât întâmplările ultimei zile. Iar cei care ne-ar fi supraviețuit ar fi fost, cu siguranță, niște monștri.

*

Un menuet - așa arată, cu note, disperarea mea. O disperare cuminte, *cumsecade*, care mi-a subțiat toate cuvintele cu care reușeam să mă amăgesc.

*

După ce înveți să pierzi, nu te mai simți în stare să suporti o victorie oarecare. Îți dai seama că nu merită, că ambele „stiluri” ale hazardului sunt *egal* efemere.

*

Cunoscându-L, probabil că aş putea crede în orice, dar nu şi-n ideea de Dumnezeu.

*

După tine am început să nu mai fiu. Sunt mai absentă ca înainte de-a mă naşte.

*

Nu ştiu exact dacă am vrut, sau nu, să trăiesc. Dar am convingerea că am vrut să simt.

*

Iartă-mă (!) - că n-am să mi te pot scoate din minte, şi că nu te-am minţit destul.

*

Sunt ceea ce nu ştiu să par.

*

Din păcate, devenim totdeauna ceea ce gândesc ceilalţi despre noi, în ei înşişi. Suntem ideile celorlalţi; în original.

*

Umblăm bezmetici prin viață, ca niște cimitire vii, mobile, fără cruci și fără nume, în care zac îngropate-n întuneric cele mai dubioase regrete și Adevărul despre noi înșine.

*

N-o să știe nimeni că sunt geloasă pe Moarte, dacă n-o să mă vadă plângând pentru că s-a făcut dimineață.

*

Ți se pare ciudat să fii un simplu muritor - și chiar să mori - când știi că numele tău se scrie cu majuscule, asemeni cu toate chestiile aparent importante. Mi-ar place, însă, ca numele meu să aibă privilegiul de-a fi scris precum cuvintele dor, piatră, toamnă, rădăcină, cântec, jale, noroi...

*

Cred doar în „gesturile” care par fără rost. Gesturi pe care aș putea să le iert, fie și numai pentru faptul că cer subtilitate sentimentelor.

*

Deși am fost îngrozitor de tânără, mi se pare că am lăsat în urmă tot atâtea vieți câte zâmbete am mimat.

*

Joi! M-am născut într-o joi. Într-o blestemată zi de joi, în care mi-a dat liniștea *nefiindului* știut pentru un tort nenorocit cu lumânări.

*

Ai fost așa de aproape de mine încât, temându-mă să nu te rănesc cu ființa mea, te-am așezat, cât am putut eu de delicat, între gânduri.

*

Mâna mea știe bine numele tău. Ți l-a scris cu unghiile în podul palmei, ori de câte ori strângeam pumnii de disperare că nu mai ești.

*

Oriunde mă uit, nu dau decât de mine însămi. Eu - frunză, eu - noapte, eu - mirare, eu - dimineață, eu... Doar în vis am senzația că mai sunt și alții.

*

Avem atât de puțină vreme să ne mirăm că existăm, încât nu înțeleg de ce unora viața li se pare de nesuportat.

*

Mi-e dor de ceea ce-am fost deodată cu tine.

*

Viața e plină de leșuri, de leșurile caraghioase ale eurilor pe care le-am abandonat, fugind de noi înșine. Totdeauna, la sfârșit, îngropăm pe un altul.

*

Eu am rămas să te plâng, în timp ce umbra mea te-a urmat acolo unde nu te mai poți întâlni cu mine.

*

Știm, despre noi înșine, lucruri pe care ceilalți nu le-ar putea accepta niciodată.

*

Unii spun că dacă oamenii și toate lucrurile lor ar dispărea, natura ar fi mai fericită. Încin să cred că nu-i chiar așa. Poate suntem înadins ca să-i admirăm splendorile și s-o jefuim.

*

De fapt, toate sentimentele noastre sunt mărunte. Doar nașterea lor e majoră, prin faptul că ni se întâmplă.

*

Toți avem un vis nemărturisit, după care tânjim până la moarte, neîmpăcați fiind cu rostul vieții tocmai din acest motiv, aparent banal. De-alfel, nici nu ne imagină că această fantasmă ar cam putea să ne scape.

*

Mi-am început viața *murind* de timpuriu, cu tâmpla lipită de toate ușile care nu se mai deschideau, care n-aveau cum să se mai deschidă, fiindcă ascusesem deja după ele întunericul din mine.

*

Îmi pare rău că toată lumea a spus toate lucrurile care trebuiau spuse. Am rămas fără mirări, fără începuturi, fără un căpătâi al cuvântului, fără puterea de-a da un nume lucrurilor și întâmplărilor. Îmi pare rău că simt ca și cum aș mai fi fost, și că durerile mele au trecut deja prin stările altora; îmi pare rău că nu sunt primul om, să mă pot supăra că lumea-i *nezisă*.

*

Toate secundele care împietresc în momentele de reală fericire, sunt blestemate să ne-aducă înapoi, la Facere. Astfel am căzut în dizgrația Divinității. Furându-i din Timp.

*

Pentru tine ar fi trebuit să inventez alte cuvinte. Să mă joc cu haosul, așa cum haosul s-a jucat cu mine; amestecându-mă cu fiinduri care sunt și nu prea sunt...

*

Nu înțeleg de ce m-ai iubit. Poate pentru că ți-a plăcut cum tăceam împreună.

*

De câte ori plâng, am sentimentul că Dumnezeu nu-și mai poate suporta Creația.

*

Altundeva - cuvânt care ascunde toate aspirațiile noastre nelumești.

*

Ca să găsim adevăruri ar trebui, mai întâi, să ne obișnuim cuvintele să spună adevăruri.

*

Până învățăm noi să ne purtăm cu viața, epuizăm cam toate dezamăgirile care ar putea-o face suportabilă.

*

Cunosc oameni care se prefac că sunt vii, numai ca să nu li se pară altora că tocmai ei miros a cadavre proaspete.

*

Viața aleargă prin mine și eu mă scâlâmbăi prin ea. Sper să nu ne întâlnim niciodată.

*

Aș fi putut să-ți spun, în fiecare zi, că ești cea mai superbă întâmplare a cuvintelor mele. Numai că între timp, cuvintele mi-au devenit simple zvonuri. Despre noi, și uneori despre tine.

*

N-o să înțeleg niciodată cum a putut să-și facă omenirea rost de sfinți, pomenind, secole de-a rândul, niște neghiobi fanatici.

*

Numai o noapte continuă și iremediabilă ne-ar putea constrânge să ne uităm, măcar din când în când, înapoi.

*

Fiecare închipuire a rosturilor... Probabil că totul este prea banal ca să putem înțelege ceva.

*

Despre vânt și despre mine - aceleași cuvinte pentru aceleași păcate...

*

Aproape toată viața nu ne dorim altceva decât să ne putem întoarce înapoi, să revenim asupra unor decizii, sau asupra unor faceri, în așa fel încât ai permanent senzația că trecutul ți se poate naște abia mâine.

*

Știm lucruri despre care nu putem spune nimic. Lucruri amestecate în sânge de o anume asemănare a gândului cu rostul. Lucruri despre care n-am putea plânge, care par că nu sunt, fiind, tocmai de aceea, cât se poate de clare.

*

Am memoria trecerii tale - printre palmele mele, prin ațipiri, prin ultimul regret care-mi place, și tot așa, până când această memorie-pradă îmi coboară în călcâie și-mi vine să fug, să înconjur umbra ultimului copac lângă care am stat iarna, împreună.

Îți dai seama, ultimul copac pe care l-am iubit!...

*

Nu-i oare stupid că totdeauna îmi vine să mă scuz în fața ploii?

*

Stampe. Viața noastră e făcută dintr-o succesiune de stampe. Gândul dă paginile înainte și înapoi, oprindu-le doar acolo unde naivitatea a lăsat semne.

*

Singurătatea e aproape insuportabilă, tocmai pentru că este universală. Ne place totuși s-o epuizăm până la capăt, doză cu doză, având astfel satisfacția, complet falsă, că împărtășim aceeași soartă cu geniile și cu sfinții.

*

Iluziile sunt cât se poate de reale atunci când vorbești despre tine însuți. De-altfel, singurul nostru curaj autentic este tocmai acesta - de-a suporta absurdități care ne convin. Care *evită* adevărul.

*

Omul e dispus să-și prostitueze până și spiritul, din prea multă milă pentru sine însuși.

*

Numai dacă le ești indiferent, oamenii te vor lăsa să trăiești în liniște. Dar cum să ai liniște dacă nu *deranjezi* pe nimeni?!

*

Orice noapte poate fi *ultima*. Nu putem spune, însă, același lucru, și cu aceeași convingere, despre o zi.

*

Mi-ai trebuit cu mult înainte de-a ști că timpul tău poate fi *piramidal*, crescut peste timpul meu fără rădăcini și ducând atât de sinuos, Nicăieri...

*

Mă gândesc că am preferat totdeauna să-mi apropiez doar pe aceia care aveau un handicap esențial - adică accese de inferioritate, nefiind capabili de invidie, ci doar de suferință. Și care reușeau să-mi domine curiozitatea tocmai pentru că nu concepeau să-și plângă de milă ori să se victimizeze.

Acei oameni, îngrozitor de puțini, pe care mi i-am făcut prieteni ca să-i pot dezamăgi mai ușor.

*

Ar fi putut să mi se-ntâmples atâtea fericiri pentru care mă rugam, dacă nu aș fi încurcat lumile, la Naștere...

*

Îți trebuie o anumită simțire pentru timpul care abia începe, și o altă pentru ieșirea din timp.

*

Toată lumea te putea striga și eu îi uram. Toți îți țineau calea, spovedindu-și vrutele și nevrutele între urechea mea și ochiul tău aparent. Iar eu îi uram din nou, și de fiecare dată altfel. Târziu, peste zi, orele păreau că-ți macină și tăcerea și cuvintele, întunecându-se de-odată cu tine. M-am supărat îngrozitor și le-am urât.

După o jumătate de viață, când nu a mai fost posibil să mă înfurii pentru că îmi lipsea această ură, am înțeles că de fapt lumea aia obositoare și stresantă eram eu. Eu, care te strigam dintre toate iluziile cu atâtea glasuri încât mi-ar fi fost imposibil să mă aud delirând.

M-am urât pentru că ai plecat dimineața. Sau poate pentru că pur și simplu, m-ai lăsat fără dimineață...

*

N-aveți, uneori, senzația că ieșindu-ți din minți, intri-n viață?

*

Ce bine că și lucrurile conțin, ca și mine, ca și stările mele, numai cuvinte.

*

Nu ne leagă sentimente, ci vini.

*

Trebuie, neapărat, se învăț toate reproșurile *despre* mine. Asta pentru că sunt, într-adevăr, o paradă a lor.

*

Aș vrea ca pietrele, și mai ales cele rostogolite de pe stâncă, să-mi arate cum, și ce anume să simt.

*

Un adevăr major, esențial, despre noi înșine, ne-ar desființa. Preferăm, în consecință, ambiguitatea părerii celorlalți; oricât ar fi ea de găunoasă.

*

Mă gândeam într-o zi că cele mai suportabile dureri sunt cele pentru care nu ne-am umilit.

*

Știți ce-i de râs? Că luăm prea în serios cincizeci, sau șaizeci de ani de existență formală. Cam multă zbatere pentru un mic ocol prin univers...

*

Practic, n-am decât un singur viciu - *să-mi scriu* apucăturile.

*

EL - care e mai singur decât toți. Și care nu se poate ruga nimănu; care nu are cui să se roage. Dumnezeu *necredinciosul*...

*

Când te gândești că viitorul e mai spațios decât tot universul...

*

Dacă pretinzi că ești extrem de lucid, ar trebui să ai totdeauna insomnii. Cum să-ți permiți să visezi, atâta vreme cât oniricul ar părea o nesăbuiță?

*

Presentimentul pierderii îmi domină, de obicei, cam toate relațiile pe care le am cu oamenii. Și nu pentru că aș fi pierdut, de fiecare dată, câte ceva, ci pentru că nu prea mai am ce anume să caut.

*

Dacă îți dorești din tot sufletul ca cineva să-ți intre în viață, lasă-i deschisă numai o ușă. Acea pe care s-ar putea întoarce la timp, ca să plece.

*

De multe ori, iarna, când e ger după câte-o ninsoare, oasele mele par că încep să plângă după pământ. E un fel de dor metafizic, între ființă și nostalgia trecerii ei.

*

Într-adevăr, faptele nu se ridică niciodată la înălțimea gândurilor. Dar nici nu coboară mai jos decât ele.

*

Două lucruri mă înspăimântă teribil - foamea, ca să nu devin animal, și mila, care m-ar implica definitiv în specie.

*

E ciudat că oamenii devin extrem de suspicioși atunci când le lauzi vreo calitate. Probabil pentru că încep să aibă dubii în ceea ce-i privește.

*

Numele meu, lângă numele tău par acum, împreună, un epitaf.

*

De câte ori admit să mi se-ntâmplesse anumite lucruri care, neînchipuite, îmi creează tensiuni asemănătoare patimii, am o senzație oribilă, de greutate și de dispreț față de mine însămi. Probabil că de cele mai multe ori tânjim după plenitudini care n-au consistență și care nu ne sunt necesare decât ca eșec.

*

Totdeauna este *mai târziu* decât am fi vrut să fie.

*

Când mă gândesc că emoțiile mele sunt consecința depresiilor neconsumate ale atâtor generații de *nesinucigași*...

*

Nu mă îngrijorez decât atunci când sunt fericită fără să am nici măcar un motiv.

*

Cred - deci am „convingeri” pe care nu mi le-am lămurit.

*

Mă sperie ziua în care nu voi mai avea dușmani pe măsura prietenilor. Și invers.

*

Dacă n-am fi complet naivi în anumite privințe, viața ar fi, probabil, insuportabilă. Ne datorăm longevitatea prostiei și nicidecum curiozității, așa cum am fi tentați să presupunem.

*

O societate care evoluează fulminant, își perfecționează distrugerea în aceeași măsură. Cât progres, atât rafinament în suprimarea civilizației.

*

Suntem maniaci ai crizelor de orice fel. De-altfel, chiar și fericirea e o criză de luciditate.

*

Mă surprind, destul de des, ostoidu-mi dezolările printr-un dispreț exagerat față de mine însămi. Deci *mă* merit.

*

Am o remușcare de-a dreptul sinistră, de care n-o să mă pot consola, practic, niciodată. Că nu *mi-am* ajuns.

*

Detest toate lucrurile și întâmplările care mă împiedică, obstinant, să mă bucur de mine. Chiar și de moartea mea.

*

Tânjesc după lucruri pe care simt că nu vreau să le fac; și știu ceea ce nu-mi este necesar ca să pot.

*

N-am fost cinstită cu nimeni. Dintotdeauna, am spus cuvinte care-mi aduceau replicile și gesturile pe care mi le doream. Un fals pentru care plătești, devenind *prea* singur.

*

Viața - încercare lamentabilă de-a eșua din derizoriu.

*

Nu cunosc nimic mai fecund decât retragerea din viață. Din viața altora. Taina, cu tine însuți - un afront suprem, în care plictiseala și foamea devin poli ai timpului.

*

M-am întâmplat doar aceluia care-și puteau suporta dezamăgirea. Am fost o cauză - asta-i scuza mea!

*

Plânsul - panorama închegării haosului.

*

Vânăm totul! Oamenii, sensurile, sentimentele, ora, fiindul; și-așa mai departe. Pradă deci, cu și fără sânge. Suntem niște capcane nenorocite, cu care spiritul hăituiește materia.

*

Nu poți face absolut nimic care să nu se termine, invariabil, cu un regret. Chiar și un bine; că l-am făcut, sau că nu l-am *mai* făcut...

*

Excelez în renunțări. Mă lipsesc, fără greutate, de oameni, de sentimente și de orice lucru care mi-ar putea aduce disconforturi, sau puțină fericire. Mi-e lene să trăiesc prea multe *consecințe*. Mi-e lene chiar și să mă sinucid.

*

Pot trăi fără tine; nu, însă, și fără amintirile pe care le am despre tine.

*

Lucrurile întâmplate ne salvează totdeauna de cele care tocmai ni se-
ntâmplă.

*

In Justiție. Cineva plătește mereu pentru nepăsările noastre.

*

Ceilalți - iată lumea! În timp ce eu sunt însăși precaritatea Creației...

*

Filosofia nu caută adevăruri, ci doar descompune aparențe.

*

Mă simt mai decăzută decât toate josițiile în care m-am implicat. Din
fericire, asta-i și singura mea aroganță.

*

Mă emoționează fiecare cuvânt căruia reușesc să-i epuizez sensul.

*

Simt de multe ori nevoia de a renunța complet la iluzii. Mai ales la aceea
că le-aș avea.

*

Să ierți?! Da' de unde! Până și cei mai toleranți dintre noi așteaptă, cu o
răbdare prefăcută, să-i răzbune viața.

*

Este oarecum ciudat că ne plac oamenii ale căror suferințe ni se par mai
interesante decât ale noastre. Pe care le-am vrea ca experiment, și tocmai
de aceea preferăm să le parcurgem cu sângele altuia.

*

Aș putea spune că trăim aproape din instinct dacă n-aș ști că, la un moment dat, nu facem nimic altceva decât să încercăm să supraviețuim propriilor stări și regrete.

*

Să-ți dorești moartea, în egală măsură cu viața. Iată echilibrul!

*

Sufletul nostru are aroma și handicapurile trupului. Ești ceea ce înduri.

*

Nu ne deranjează atât de mult lucrurile care sunt, teoretic, imposibile, cât faptul că orice lucru care a fost odată posibil nu mai poate fi repetat.

Altfel - ar fi o variantă. Dar numai atât.

*

Mi-ar place să mă pot denunța undeva că *exist*.

*

Am amintiri despre tine care suplinesc viața, amintiri care mi-ar permite să mai trăiesc de vreo două ori, fără să mi se pară că mă bântuie singurătatea.

Și chiar dacă nu ți-aș mai ști prea bine numele, probabil că tristețea mi-ar ajunge să te evoc și să plâng. O melodie oarecare m-ar întoarce totdeauna la aceleași regrete - că nu te-am iubit îndeajuns ca să fug de tine, atunci când știam deja că voi începe să te dezamăgesc.

*

De fapt, neputințele noastre sunt pur senzoriale. Nu știm, pur și simplu, să dorim anumite lucruri.

*

Ne deosebim fundamental de animale prin *opțiunea* de-a tăcea.

*

Trebuie să recunosc că nu sunt cu adevărat nefericită decât atunci când mi-a scăpat, cu bună știință, vreo posibilitate de-a suferi.

*

Toate legăturile care mi-au reușit, sunt regretabile dintr-un singur punct de vedere - par să nu se mai termine.

*

Iert, ca să nu pot să uit.

*

E interesant că lumea-i făcută, practic, doar din singurătăți și din obsesii.

*

Sunt total împotriva faptului că m-am întâmplat lumii, dar și - sau mai ales - împotriva faptului că m-am întâmplat mie însămi.

*

În momentul în care renunți la păreri, se poate spune că ai deja o convingere.

*

Mă uit câteodată la mâna întinsă a cerșetorilor și am senzația că văd *drojdia* umilinței. Admir însă faptul că, spre deosebire de mulți dintre noi, ei aspiră încă la statutul de oameni.

*

M-am născut ca să te pierd, ca să mă despart de tine în fiecare dimineață... Restul e oboseală, părere de rău că nu pot regreta destul toate zilele astea nenorocite, în care mă străduiesc să exist departe de tine.

*

Orice iubire are un mormânt în cimitirul sentimentelor. Nu totdeauna, însă, vine cineva să o plângă.

*

Consolăm și compătimim pe ceilalți exact cu măsura milei pe care-o avem față de noi înșine.

*

Am trăit atâtea ceasuri *ultime*, și cu o atât de profundă intensitate, încât am senzația că toată viața n-am făcut altceva decât să mă despart, practic, de propria-mi sensibilitate.

*

Nimeni nu are nevoie de părerile altora, ci doar de consimțirea lor.

*

Răul este fundamentul binelui. Nu poți face nici un gest memorabil fără să-i știi reversul.

*

Nimic nu e mai sigur decât secunda care tocmai a trecut. Nici măcar moartea.

*

Dacă ar putea să te uite zăpezile din mine...

*

Există sentimente la care nu poți să renunți sub nici un fel de tortură. Mai ales la sentimentul propriei unicități. Totdeauna consideri că nu ai nimic de pierdut, atâta vreme cât știi te-ai născut și exiști *pentru* tine.

*

Singura libertate pe care ne-o permitem este aceea de-a divaga despre libertate. Restul e un desfrâu de polemici cu noi înșine.

*

Am un dor tragic pentru ziua în care nu voi mai fi. Mă trezesc zilnic cu senzația că împlinindu-mi acest vis, toate lucrurile vor intra în normalitate. Ca și cum m-aș fi întâmpnat lumii și mie însămi fără nici o noimă. Iată *probabilul* cel mai sufocant.

*

Lumea - un azil de nebuni patetici. Stupiditatea speciei constă tocmai în imperceptibilul dezastrului carnal.

*

Chiar și înainte de-a începe, orice relația interumană e un cimitir de porniri.

*

Tot ceea ce a fost *posibil* mă sperie. Parcă mi-aș fi consumat deja toate iluziile.

*

Am toate datele pentru a creiona un eșec major - viața mea, viețile celorlalți și Viața însăși. Între ele, retorica ține loc de substanță și de adevăr.

*

Dacă - iată anatema fiindului.

*

Orgoliul unei muște se numește bâzâit.

*

Mai mulți prieteni, mai multă singurătate...

*

Când mă gândesc că cei mai mulți dintre semenii mei trăiesc doar pentru că le e frică de moarte și de propria absență... Asta este dimensiunea hidoasă a minciunii.

*

Toate reușitele noastre vin din refuzuri. Evoluăm doar atunci când ne opunem, categoric, propriilor slăbiciuni.

*

Cere-i unui om să renunțe la un viciu și ți-ai făcut, deja, un dușman.

*

Orice dialog despre sfinți și sfințenie mă face să rânjesc. Când știu foarte bine cam ce gânduri și ce gesturi trebuie reprimare.

*

Sunt oameni care vor să nu se sinucidă.

*

Fiecare fotografie mi se pare un fel de promisiune, pe care nimeni nu reușește să și-o țină.

*

La un anumit grad de percepție a realității, oamenii nu mai pot trăi decât abuzând de indiferență. Pur și simplu, nu-ți mai pasă dacă ești tolerant sau nu. Și asta pentru că, practic, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să supraviețuiești prea multor dezamăgiri.

*

Stăpânesc lucruri, fapte și oameni care nu-mi trebuiesc. Pentru care n-am făcut nici un fel de efort, în ideea de-a mi le apropia. Cum să fii fericit între atâtea posesii, cu o viață care, în aceste condiții, nici măcar nu-i a ta...

*

Imposibilul este fascinant. În raport cu el, fericirea, adevărul, sau teoriile, par niște mici mizerii.

*

Am tânjit după lucruri care nu sunt, după oameni care nu există și nici nu o să se nască, după zâmbete pe care nu le știți, și care nu ți se pot întâmpla decât o singură dată. După altă lumină am tânjit, după o altfel de curgere a apei, după alte cuvinte pe care nu le-am putea spune, fiind, ele însele, aproape niște ființe; după niște mâini care să mă scape de gânduri; de *aceste* gânduri.